

De verloren zaak

De verloren zaak

Een Jim Callahan thriller

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

Codewoord: Innovatis
Buiten diensttijd
Callahan op dreef
Kalm aan, Callahan

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789464803716

4^e druk 2024

© 2018 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

Een goed verhaal moet je niet alleen lezen,
maar moet je beleven...

-Martin Brouwers

PROLOOG

Terwijl buiten de regen onophoudelijk neerkletterde en door de krachtige wind tegen de ramen van het politiebureau geslagen werd, staarde Jim Callahan al minutenlang naar de foto op zijn bureau.

Hij bevond zich in zijn eigen kantoor op de eerste verdieping en streek met een hand door zijn donkerblonde haar. Hij vroeg zich af wat de man op de foto in zijn geval gedaan zou hebben. Klaassen was ruim veertig jaar bij de recherche geweest tot hij op zijn vijfenzestigste met pensioen ging, ziek werd en uiteindelijk vorig jaar stierf.

Hij had tot zijn drieënzeventigste van zijn pensioen kunnen genieten.

Genieten is misschien niet het juiste woord, tenzij je leven met een verwoestende ziekte als longkanker met genieten kunt associëren. Oh ja, er zijn heus wel momenten geweest waar hij nog van had genoten, maar vooral het laatste jaar van zijn leven was een ware hel geweest. Zowel voor hem als voor zijn omgeving.

Vooraf ook voor Jim.

Hij had het verschrikkelijk gevonden zijn “mentor” het laatste jaar van zijn leven zo te zien aftakelen en het had hem doen beseffen dat uiteindelijk aan alles een einde kwam. Ook aan het leven van een politierechercheur die de beste jaren van zijn leven in dienst van de maatschappij had gesteld en op velen een onuitwisbare indruk had achtergelaten.

Tot iets meer dan een jaar geleden was het leven voor Jim één groot feest geweest waar hij met volle teugen van genoot. Zijn driejarige hbo-masteropleiding en zijn driejarige studie aan de politieacademie had hij met glans doorlopen en niet zelden zonder morele en praktische steun van de oude rechercheur.

Als de jongste, en beste van zijn klas aan de academie had hij het lang niet altijd even gemakkelijk gehad en had hij zich

gelukkig geprezen met de hulp van de rechercheur. Maar die was er nu niet meer.

Ook niet om hem te helpen bij deze zaak.

Hij had het gevoel dat hij vastzat. Er zat geen enkele beweging meer in het onderzoek en hoe hij het ook bekeek, hij zag geen enkele optie meer. Wat zou Klaassen gedaan hebben?

Zo mijmerde hij nog even door en liet zijn blik op de foto alleen los om naar de bliksemflits te kijken die alles buiten deed oplichten. Toen volgde de zware donderslag en daarna zorgden de zware bewolking en de aanhoudende plenzende regen ervoor dat alles nog donkerder en somberder werd. Het was precies zoals hij zich voelde.

Zijn ogen richtten zich weer op de foto, alsof ze door een magneet daarachter aangetrokken werden en hij beseftte dat hij met jammeren geen steek verder kwam. Hij was van nature geen jammeraar en vermande zich. Hij keek op zijn horloge dat halftien in de ochtend aangaf. Met een ruk en steunend op het bureau stond hij op uit zijn leren draaistoel en liep naar de computer, achterin het kantoor. Daar opende hij door een wachtwoord in te voeren voor de zoveelste keer de dossiers van de vermoorde mannen en vrouwen.

Hij had ze de laatste dagen al zo vaak bestudeerd dat hij de inhoud wel kon dromen, maar net zoals ieder ander zou ook hij iets over het hoofd gezien kunnen hebben.

Als oude bekenden verschenen op het scherm de vier foto's. Drie mannen en een vrouw.

Verschillende leeftijden. Wel allemaal in zijn stad. Hoe hij ook gezocht had naar meer overeenkomsten tussen de vier, hij had er geen gevonden. Ze waren alle vier op verschillende wijze gedood, op verschillende plaatsen en op verschillende tijden. Niets wees erop dat ze elkaar hadden gekend en ook gesprekken met familie, kennissen en werkrelaties hadden niets opgeleverd.

Toch was hij ervan overtuigd dat er een belangrijke connectie moest zijn, hij was er alleen nog niet achter welke.

De commissaris zat hem op de huid, verwachtte resultaten, of in elk geval enige positieve voortgang. Omdat dit uitbleef had hij zelfs voorgesteld een ander op de zaak te zetten, wat voor

Jim Callahan natuurlijk absoluut niet bespreekbaar was.

Alsof hij hierin iets te zeggen had.

Hij had de boodschap wel begrepen. Hij had nog één kans gekregen. Eén kans om te bewijzen dat hij de zaak op kon lossen. Zijn ogen gingen nogmaals over de berg aan informatie. Over de rapporten van de agenten die het eerst bij de lijken arriveerden en over de verslagen van de forensische afdeling. Hij had dit alles al zo vaak gelezen, maar nog geen enkel aanknopingspunt gevonden.

Geen getuigen. Zelfs geen vingerafdrukken.

Niets.

De vier overledenen schenen absoluut geen banden met de onderwereld of welke dubieuze organisatie maar ook te hebben en niemand twijfelde eraan of het waren vier doodnormale, goede wereldburgers.

Dood en normaal.

Voor het eerst die dag verscheen er een kleine glimlach op zijn gezicht toen hij over die woordspeling nadacht.

Dood, oké, maar normaal? Wat is normaal? Zijn ervaring had hem geleerd dat de meest normaal lijkende mensen vaak juist het meeste te verbergen hebben. Ze waren er gewoon goed in. Zijn oude, overleden vriend, Klaassen had het hem zo vaak op het hart gedrukt: jongen, laat je niet voor de gek houden. Schijn bedriegt. Hoe mooier iets van buiten lijkt, des te beter zal je vanbinnen moeten zoeken.

Het was haast een jaar geleden dat hij als rechercheur aangesteld was en tot nu toe had hij alleen nog maar kleine zaken mogen oplossen, rapporten opgemaakt en stapels papierwerk doorgespit. Dit was zijn eerste grote zaak en er was in de politietop lang over gediscussieerd of deze zaak niet te hoog gegrepen was voor hem.

Uiteindelijk werd de zaak hem toegewezen, maar hij had van het begin af aan het gevoel gehad dat hij nauwlettend in de gaten gehouden werd. Veel had het hem niet gedaan omdat hij geloofde in zijn eigen kunnen, maar nu, enkele weken na de laatste moord had de twijfel toegeslagen.

Voor de zoveelste keer bekeek hij de misselijkmakende foto's van de lijken, precies zoals ze aangetroffen waren door wellicht nu getraumatiseerde burgers.

De eerste betrof een gezette zakenman van eenenveertig, op de grond liggend en door zes messteken in de buik om het leven gebracht. Bloed alom.

De tweede werd enkele dagen later gevonden. Een vertegenwoordiger van zesentwintig, zijn eigen leeftijd, liggend achter kleine vuilcontainers met een kogelgat in zijn voorhoofd.

Nummer drie werd ongeveer een week later uit de haven gevist. Een winkeleigenaresse van vierendertig met een gapend gat in de zijkant van haar hoofd, veroorzaakt door een klap met een metalen buis.

Het vierde slachtoffer werd enkele dagen daarna gevonden. Een kantoormedewerker van vijfenvijftig, gewurgd met een remkabel zoals van een fiets en gevonden in een portiek.

Het moordwapen was in twee gevallen nog aanwezig: het bebloede mes en de remkabel en je kon gerust stellen dat er geen enkele moeite gedaan was de moorden op ongelukken te laten lijken. De slachtoffers hebben hun moordenaar zelfs in de ogen gekeken, wat erop zou kunnen duiden dat ze hun moordenaar kenden. Dat zou een overeenkomst kunnen zijn. In dat geval zou het om een en dezelfde dader kunnen gaan. Jim had hier al vaker over nagedacht, maar kwam niet verder dan deze veronderstelling.

Meer was het ook niet.

De moordzaken hadden zeker veel aandacht van de media gekregen en waren korte tijd het gesprek van de dag geweest. Er werd veel gespeculeerd en familieleden hadden advocaten ingeschakeld toen het onderzoek stagneerde. Jim kon zich niet herinneren dat zijn overleden mentor ooit met een zaak als deze te maken had gehad en vroeg zich opnieuw af wat die zou doen.

Natuurlijk deed ook nu nog een team uitgebreid onderzoek en in het begin had Jim veel informatie doorgekregen. Op een gegeven moment was de informatiestroom gestopt en had hij een beroep op de media gedaan. Er werden getuigen gezocht, mensen die ook maar de kleinste aanwijzing konden geven, maar uiteindelijk haalde ook die tactiek niets uit. Andere, minder belangrijke zaken die aan de kant geschoven waren, werden weer opgepakt en het rechteam werd flink

uitgedund.

Nu, enkele weken na de laatste moord voelde Jim de hijgende adem van de commissaris, de familieleden van de slachtoffers en hun advocaten in zijn nek en begon men ongeduldig te worden. De media waren de voorvallen alweer vergeten en hadden zich gelukkig op andere dingen gestort.

Evenals het grote publiek.

Nam echter niet weg dat deze zaken opgelost moesten worden, en hij had de leiding over het onderzoek. Er werden resultaten verwacht.

Opnieuw vroeg hij zich af wat zijn oude mentor zou doen.

Op datzelfde moment, net buiten het centrum van de stad parkeerde een man van middelbare leeftijd zijn donkergrijze Lexus RX 450h in het voor hem gereserveerde vak aan de zijkant van de bank.

Hij keek op zijn Tommy Hilfiger horloge, alhoewel hij twee seconden geleden nog op de digitale klok op zijn dashboard had gekeken, en trok een ontevreden gezicht. Hij was al laat en had haast. Hij zette de kraag van zijn regenjas omhoog, greep de zwarte Samsonite aktetas en stapte met half dichtgeknepen ogen de auto uit, de wind en de hard neervallende regen geïrriteerd trotserend. Hij gooide het portier dicht en draaide zich om. De donkere schim die vervolgens als een bliksemflits naast hem opdook verraste hem volledig en eigenlijk zag hij niet eens wat het was dat hem doodde.

Hij voelde eigenlijk helemaal niets.

Hij was van het ene op het andere moment gewoon dood.

'Callahan!' galmde het door de gang van de eerste verdieping van het politiebureau en Jim draaide de stoel een kwartslag. De deur vloog open en commissaris Van Soesteren stapte wijdbeens op Jim af.

De man had een tenger postuur en was kleiner dan Jim. Zijn kale hoofd maakte van hem evenmin iemand die indruk maakte, maar zijn uniform met de nodige versieringen en zijn vaak onuitstaanbare temperament waren het die bij de meesten ontzag inboezemden.

Jim was nooit onder de indruk van hem geweest. Evenzo had hij nooit veel respect voor de man met zijn uitbarstingen op kunnen brengen, maar het was zijn baas. Hij had nog meer bazen, maar hier op het bureau was het deze man aan wie hij verantwoording moest afleggen. De uitbarstingen waren voor de man zelf al zo gewoon geworden dat die er niet eens meer

rood van aanliep en Jim was er allang niet meer van onder de indruk.

Zou de man zich thuis net zo gedragen?

Jim wist dat hij getrouwd was en twee kinderen had en menigmaal had hij zich het gezin al schreeuwend en wijzend naar elkaar voorgesteld aan de eettafel. Soms moest hij een glimlach onderdrukken wanneer er weer een confrontatie was en zag hij in gedachte de man aan een hartaanval bezwijken.

Dan probeerde hij zich snel te herinneren hoe het reanimeren ook alweer in zijn werk ging, maar tot nu toe was de man altijd nog staande gebleven tijdens zijn woeste tirades. Ook had Jim zich al eens afgevraagd of het extreme gedrag iets te maken had met zijn lengte of uiterlijk.

Alsof er iets te compenseren viel.

Jim bleef zitten in zijn stoel en keek rustig op.

‘Callahan! We hebben er weer een. Zojuist binnengekomen. Op de parkeerplaats van een bank.’

Jim keek de kleine man strak aan.

‘Ik weet nog van niets,’ zei hij.

‘Nee, natuurlijk weet jij nog van niks!’ brieste de man. ‘Ik heb opdracht gegeven in een geval als dit mij eerst in te lichten. Maar er is weer een lijk gevonden. Doodsoorzaak nog onbekend. De vrouw die het meldde wist wel te vertellen dat het hoofd van het slachtoffer in een vreemde houding lag. Ik verwed er mijn hond onder dat het weer om moord gaat.’

Jim hield zich in. De man had helemaal geen hond, had er zelfs een hekel aan. Misschien als kind ooit gebeten door een hond. Nam niet weg dat hij actie moest ondernemen.

‘Dan ga ik er zo snel mogelijk naartoe,’ zei hij, maar voor hij op kon staan brieste de commissaris: ‘Rustig aan maar, Callahan! Er zijn al auto’s onderweg. De boel wordt afgezet en er wordt niets aangeraakt.’

Jim voelde dat er nog meer kwam.

De man had iets op zijn lever.

‘Je snapt wel, Callahan,’ begon hij nog steeds vlak voor Jim staand en iets naar beneden kijkend, ‘dat het er niet echt beter op wordt. Dit is nummer vijf al en de media zullen dit razendsnel oppikken en erop afkomen als vliegen op dikke...

je weet wel. Ik stel voor, in ons beider belang dat je nu gaat kijken wat er aan de hand is en vanmiddag met een uitgebreid rapport komt waaruit iedereen kan opmaken dat we flinke vorderingen maken in de zaak van de moorden. Je kunt er donder op zeggen dat hier een seriemoordenaar aan de gang is die gestopt moet worden. Als het kan vandaag nog!’

Jim was geneigd de man gelijk te geven.

Vijf moorden in zo’n korte tijd en zo dicht bij elkaar riep minstens vijf keer zoveel vragen op. Jim wilde iets zeggen, maar de man draaide zich om en beende het kantoor uit, waarna een jonge vrouwelijke rechercheur, die al die tijd op de gang had staan wachten, het kantoor binnenkwam.

‘Jim?’ sprak ze met een blocnote in haar hand.

‘Goedemorgen, Alice,’ antwoordde hij vriendelijk en het pleziede de jonge rechercheur elke keer weer te zien hoe gemakkelijk Jim met de commissaris omging. Kijkend naar de krabbels op het papier somde ze haar aantekeningen op.

‘Negen uur vijftig kwam de melding binnen. Slachtoffer is een man van ongeveer vijftig, dood aangetroffen op de parkeerplaats van een bank. Geen sporen van geweld, behalve dan dat zijn hoofd in een nogal onnatuurlijke houding lag. Het is telefonisch gemeld door ene mejuffrouw Van Santen die de man vanaf de pinautomaat buiten zag liggen. Ze is naar hem toegelopen maar heeft niets aangeraakt en meteen ons gebeld.’

Jim zuchtte, stond op en liep naar de kapstok waar zijn regenjas aan hing.

‘Dank je Alice. Van Soesteren gaat ervan uit dat het om moord gaat. De man is een natuurtalent. Zal waarschijnlijk wel gelijk hebben.’

Hij trok de regenjas aan en keek naar buiten.

‘En buiten wordt het er ook niet beter op.’

Alice glimlachte even en liep met hem mee over de lange gang, richting trap. Ze had een zwak voor Jim en deed moeite haar gevoelens voor hem te verbergen. Ze wist dat hij getrouwd was en het laatste wat ze wilde was tussen hun huwelijk komen.

Ze wist ook dat ze lang niet de enige was die Jim graag als

vrijgezel had willen ontmoeten, maar ze hield zich in.

Zij wel.

Ze had Jim menigmaal de avances van andere vrouwen zien pareren en had opgelucht ademgehaald. Toch was elke werkdag, elk contact met hem een strijd voor haar en vaak vroeg ze zich onwillekeurig af hoe hij over haar dacht. Ze maakte uit zijn gedrag op dat zijn gevoelens voor haar niet verder gingen dan de deur van zijn kantoor.

Oftewel had hij geen gevoelens voor haar.

Toch was ze niet echt teleurgesteld en genoot van elk contact. Hoe vluchtig maar ook.

Eenmaal beneden bij de schuifdeur aangekomen stond hij even stil, knoopte zijn lange regenjas dicht en zette zijn kraag omhoog. Hij knikte even en liep naar buiten, Alice zwijmelend het nakijken gevend.

Niet al te ver daarvandaan stak een man de sleutel in het slot van zijn appartement. Eenmaal binnen sloot hij meteen de deur en trok zijn korte, kletsnatte regenjas uit en verdween meteen in de slaapkamer. Na droge kleren aangetrokken te hebben liep hij naar de woonkamer en plofte neer op de witte, moderne leren sofa.

Het appartement was modern ingericht en het wit voerde duidelijk de boventoon. Het interieur getuigde van een simpele, maar dure smaak. De man pakte een kleine afstandsbediening van de salontafel voor hem, klikte en verschillende fraaie muurlampjes begonnen langzaam hun licht te laten schijnen.

De man zat in een knalrode badjas en nu pas was zijn gespierd uiterlijk goed zichtbaar. Hij was achter in de dertig, en wekte een opmerkelijk fitte indruk. Zijn verweerde, gerimpelde gezicht echter deed hem veel ouder lijken en een oud litteken van vier centimeter ontsierde zijn linkerwang. Zijn korte, zwarte haren maakten hem er niet knapper op, maar daar kon hij ook al niet mee zitten.

Hij boog zich naar voren, ging op de rand van de sofa zitten en opende de laptop die voor hem op de tafel lag. Er verscheen meteen beeld en na wat getik op de toetsen glimlachte hij.

Zijn geopende mailbox bevatte maar één bericht en dat moest beantwoord worden.

Hij dacht even na en begon te tikken.

<actie ondernomen. vogeltje nummer vijf fluit niet meer. niemand meegekeken.>

De man lachte in zichzelf om zijn vindingrijke antwoord. Dit was zijn manier om te laten weten dat hij zojuist zijn vijfde slachtoffer letterlijk de nek had omgedraaid.

Er waren geen getuigen.

De bewolking was wat afgenomen en het regende iets minder hard toen Jim Callahan op de plaats delict arriveerde. Terwijl hij zijn onlangs aangeschafte donkerblauwe Seat Leon ST Style tussen de politieauto's door manoeuvreerde viel zijn oog op de witte bus van het forensisch team.

De plaats van het misdrijf was met rood-wit politielint afgezet en de eerste belangstellenden hadden zich zoals altijd al verzameld.

Hij parkeerde zo dicht mogelijk bij de afzetting en stapte uit. Hij bukte en glipte onder het lint door dat door een agent in uniform omhooggehouden werd. Toen de aanwezige agenten en de mensen van het forensisch team hem opmerkten maakten ze onmiddellijk plaats voor hem. Terwijl hij het lijk bestudeerde kwam een van de onderzoekers naast hem staan.

'Zeker geen natuurlijke dood,' zei hij.

'Daarvoor is de stand van het hoofd te onnatuurlijk. Vermoedelijk is een gebroken nekswervel de doodsoorzaak.' Jim zuchtte en zei terwijl hij naar het lichaam bleef kijken: 'Goed, weer een voor de officier van justitie. Laat maar meteen sectie verrichten.' Vervolgens voegde een jonge agent zich bij hem met de gebruikelijke informatie. Hij hield een portemonnee en een mobieltje in de ene hand en een identiteitsbewijs in de andere.

'Frits van Lammeren, negenenveertig jaar,' begon hij, 'werkzaam bij de bank hier. Die mevrouw daar heeft ons gebeld. Hij zou om negen uur vanochtend begonnen zijn, maar belde dat hij verlaat was. Daar staan collega's van hem.' Hij wees naar een groepje mensen achter het lint die vragen

van een agent beantwoordden.

‘Familie wordt nagetrokken. Wilt u hen zelf inlichten?’
‘Vanzelfsprekend,’ antwoordde Jim die in elk geval blij was dat het inmiddels niet meer regende.

‘Adres?’ vroeg hij waarop de agent de identiteitskaart toonde.
‘Nog aanwijzingen?’ was zijn volgende vraag. De agent schudde ontkennend zijn hoofd.

‘Nee, geen enkele. Geen sporen, geen getuigen. Niets.’

Jim knoopte zijn jas los.

‘Zoals gebruikelijk de laatste tijd,’ mompelde hij terwijl hij de gevel van het gebouw bekeek.

‘Misschien dat de camerabeelden iets opleveren,’ zei hij terwijl hij naar de gevel wees waar een camera op bevestigd was.

‘En laat dat mobieltje maar onderzoeken, misschien dat dat ook nog iets oplevert, oh ja, kun je Alice naar dat adres laten komen? Laat ze me daar maar opwachten,’ en hij liep voor de zoveelste keer om het lijk heen. Behalve dat het hoofd inderdaad in een bijzonder vreemde stand lag, was er niets opmerkelijks te zien. De ogen van het onfortuinlijke slachtoffer waren geopend en staarden in het niets. De man moet óf zijn moordenaar gekend hebben óf erdoor overvallen zijn.

Hopelijk zou het technisch onderzoek uitkomst brengen.

Veel hoop op duidelijke camerabeelden had hij niet. Het had flink geregend en de moordenaar zou zeker niet zo gek geweest zijn herkenbaar in beeld te verschijnen.

Een moord vastgelegd op camera.

Het zou de eerste keer zijn.

Hij besepte dat hij hier niets meer kon doen. Het vooruitzicht de naaste familie van het slachtoffer in te moeten gaan lichten was het minst aantrekkelijke van zijn werk. Op de tweede plaats kwam wel het schrijven van een rapport. Hij zou echter eerst het sectierapport af moeten wachten al wist hij al wat daarin zou staan. De mensen van het forensisch team hadden het altijd bij het rechte eind. Deden geen uitlatingen waar ze niet zeker van waren.

Hij bukte weer onder het lint door en liep naar zijn auto.

Voor hij instapte keek hij nog één keer naar de gegroeide